

Fem-ho!

Les properes setmanes, els propers mesos, seran clau. No podem deixar-nos entabanar per les trampes saducees dels espanyols. Que si nova reforma constitucional, que si tal que si qual. Res ens ha de desviar del nostre únic camí: la consolidació i el desplegament de la República de Catalunya proclamada el 27 d'octubre i ratificada per una àmplia majoria en les eleccions del 21 de desembre.

Ara és el moment de fer-ho. Després de la massiva demostració del darrer 11 de setembre. I sobretot, després dels fracassos sonors dels nostres enemics espanyolistes, en les seves concentracions sobremediatitzades, després de les seves ofensives de pa sucats amb oli. De les enèsimes derrotes en el front internacional i judicial. Unes derrotes que demostren la seva feblesa social i política. L'únic que els garanteix visibilitat és l'ús de la violència feixista, de l'amenaça, però tot i això, però tot i l'ampli ressò mediàtic que mitjans com TV3 els concedeix, de forma totalment desproporcional, no se'n surten. I els partits colpistes espanyols cada cop es van empetitint, convertint-se en plataformes d'agit-prop... i d'organitzacions promotores de l'odi i la violència catalanòfoba.

Per una simple raó de dignitat i patriotisme, no podem aguantar més aquesta situació. Hem de fer, ja, el pas endavant. Tots i totes les que no volem passar més temps sota aquesta situació intolerable.

Des de Reagrupament exigim que la Consellera de Justícia ordeni l'alliberament dels presos, peti qui peti.

Des de Reagrupament exigim que el President del Parlament de Catalunya deixi de fer-se el suec amb les seves responsabilitats i que actuï amb dignitat en defensa dels diputats empresonats i de l'intent de desvirtuar la majoria parlamentària.

Des de Reagrupament exigim que els diputats republicans al Congrés dels Diputats deixin de fer xarlotades i declaracions extemporànies que socaven la unitat a Catalunya.

Des de Reagrupament exigim el Partit Demòcrata apliqui sense reticències molts dels acords que es van aprovar en la darrera Assemblea Nacional. I que si hi ha membres de l'executiva que no els van agradar, que n'hi ha, que dimiteixin.

I des de Reagrupament, esperem la concreció de la Crida Nacional per la República, que tantes esperances ha desfermat.

Reagrupament dona i donarà suport de totes totes al President Puigdemont i al President Torra... i a tot el moviment republicà que cada dia surt al carrer, i que espera el mot d'ordre per reforçar la República i elaborar una nova Constitució que ofereixi més seguretat, més benestar i més democràcia als catalans i catalanes.

Fem-ho!

Josep Sort

President de Reagrupament

Sumari

Partit republicà català

per Josep Felip

PÀGINA 2

A Vic, cada dia toquen a somatent

per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

L'encaix, quin encaix?

per Teresa Casals

PÀGINA 4

L'atzucac

per Pilar Altarriba

PÀGINA 5

Majories minoritàries

per Daniel Roig

PÀGINA 6

Continuem

per Albert Aragonès

PÀGINA 7

L'més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Partit republicà català

La màxima jesuítica que ens aconsella de no fer mudança en temps de tribulació és de general aplicació en aquest període constitutiu de la nada República Catalana, que es troba en un difícil estat d'incubació.

Per què escric això? En primer lloc perquè penso que a Catalunya s'ha de constituir un Partit Republicà fort, un Partit Republicà en la tradició dels Partits Republicans moderns que amb el Partit Republicà Americà al capdavant donen llum, a partir de mitjans del segle XIX, a l'ideari de: "Territori lliure, treball lliure, llibertat de paraula, persones lliures". Una idea Republicana de gestió del poder on Catalunya, almenys teòricament, és capdavantera a la mateixa Europa, amb Valentí Almirall com, possiblement, el màxim exponent d'aquesta proposta de règim polític.

En segon lloc perquè ara no és el moment de tirar endavant amb la proposta. No és el moment perquè els Presidents de la Generalitat, homes que sense cap dubte veuen de l'ideari de Reagrupament, ens demanen que no s'ha de fragmentar sota cap concepte el moviment independentista; al contrari, és l'hora de la unitat per implementar la República i la seva Independència, que demanen que giri a l'entorn del moviment nascut l'1 d'octubre de 2017 i que volem articular amb la Crida Nacional per la República.

A Reagrupament serem convocats aquesta tardor a una Assemblea Nacional per tal de debatre les nostres propostes i el nostre futur. Crec que

tenim el deure de mantenir viva l'associació i mantenir-la viva en aquesta situació "d'aggiornamento" per tal de no ser motiu de conflicte enmig del procés d'alliberament nacional que estem treballant entre tots els independentistes, més, si cap, després del cop de timó que el President Puigdemont ha donat en relació amb PDeCAT.

La constitució d'un Partit Republicà Català que tingui com a primera proposta la defensa i manteniment d'una Pàtria Catalana Independent en forma de República caurà com fruita madura perquè res defensa millor els interessos nacionals d'una comunitat que la proposta Republicana, deslligada de qualsevol altra consideració ideològica que no sigui el mateix sistema democràtic com a mètode estructural d'una comunitat i el seu territori. Un Partit

República que tingui com primera bandera la mateixa senyera, un partit que es fonamenti en la llibertat individual com a primera màxima ideològica.

Reagrupament és, sense cap mena de dubte, el col·lectiu més preparat per promoure aquesta eina al servei de les persones i del país, esperem que aviat serem un Estat "normal" com Dinamarca o Noruega. Dotem-nos de les eines adients per servir-lo; no cal fer invents: els països i la gent més lliures, justos i pròspers són els que han estat governats pels partits republicans d'una única obediència, la de la seva pròpia bandera.

Josep Felip

A Vic, cada dia toquen a sometent

Els Sometents eren grups de veïns civils, més o menys organitzats, que s'unien per defensar els seus territoris. Durant la història, aquests cossos es van anar transformant contínuament, però la seva presència va persistir, de forma interrompuda, en alguns petits períodes de temps, durant gairebé 10 segles.

Sembla ser que la història dels Sometents es remunta al segle XI, quan, a diferents poblacions de la Catalunya Central, es van organitzar i armar els homes de les contrades, per defensar-se dels atacs dels grups de lladregots, de les incursions de senyors feudals veïns i, fins hi tot, dels atacs de les taifes musulmanes. Quan es requeria la seva presència, es va anar generalitzant el repic de les campanes quan calia convocar-los, i d'aquí alguns historiadors n'expliquen l'etimologia del mot "Sometent", que diuen que procedeix de "metent so". Algú altre també atribueix l'origen del mot del "som atents". Per altra banda, també es va popularitzar el crit de "Vía Fora!" que feien servir els sometents per a esperonar-se mentre feien cap en sentir el repic de les campanes o dels tambors.

El paper dels Sometents va ser molt viu durant l'edat medieval, també a la Guerra dels Segadors, a la Guerra de Successió i a la Guerra del Francès (diuen que el llegendari timbaler del Bruc era Sometent). Més tard, se'ls associa amb les forces Carlistes i, fins i tot, més recentment, el General Franco en prengué

el nom per a referir-se a les forces que lluitaven contra els Maquis. A l'època de la transició, grups d'extrema dreta han fet servir el seu nom sense cap mena d'escrúpol.

A Vic, durant la Guerra del Francès, sembla ser que els joves es van allistar als cossos de Miquelets, però que els homes més grans acudien sovint a Sometents. Tots varen tenir un paper crucial a la coneguda com la batalla de Vic del 20 de febrer del 1810, en la qual, com ha passat massa sovint, van quedar molt malparats.

I suposo que ja ho heu vist als telenotícies que, des de fa uns mesos, les campanes de l'Ajuntament de Vic, cada dia, a les 8 del vespre, repiquen el toc de Sometents, per recordar-nos a tots que a les presons hi ha tancats presos polítics i que també hi ha polítics exiliats a milers de quilòmetres de casa seva. A

més, durant unes setmanes, mentre repicaven el toc de sometents, es va emetre per la megafonia del campanar aquest missatge: "No normalitzem una situació d'excepcionalitat i d'urgència nacional. Recordem cada dia que encara hi ha presos polítics i exiliats. No ens desviem del nostre objectiu: la independència de Catalunya". I com no podia ser d'altra manera, la Fiscalia Provincial de Barcelona ja ha obert diligències d'investigació per aquest missatge que s'havia consensuat entre el consistori, l'ANC, Òmnium i els CDR.

Bé... així estem ... A Vic, ja ho veieu, seguim amb les nostres cabòries.

Josep Ramon Soldevila

L'encaix, quin encaix?

Entenc perfectament que, entre els catalans, hi puguin haver dues maneres ben diferents d'entendre la relació Catalunya-Espanya. Una, és la que preconitzen els constitucionalistes amb Ciudadanos i el PP al capdavant i amb el suport dels franquistes i l'extrema dreta. El seu marc mental és una Espanya escleròtica, impregnada del nacionalcatolicisme, autoritària i pètria. Una sola llengua, la llengua de l'imperi, una sola religió, odi per la diferència, premsa domesticada, escola adoctrinadora, aquesta sí i on, la separació de poders, ja és una utopia.

És l'Espanya a la qual estem encara lligats. És l'Espanya que ja no s'amaga de les seves intencions. És aquella que ens diu ben clar que ens vol com a súbdits, no com a ciutadans. És l'Espanya que no dubta a l'hora d'enviar-nos les forces de l'ordre per pegar les nostres àvies, que empresona els nostres líders, que empresona els cantants que denunciaven escàndols, que obliga, persones honorables, a viure a l'exili. És l'Espanya que no reconeix cap dels seus errors, que ignora les decisions dels jutges europeus, que manipula, que incompleix les seves pròpies lleis, que és corrupte, que falsifica els curriculum, que confon Espanya amb un «cortijo» de la seva propietat.

Hi ha, també, la Catalunya independentista, majoritària, representada per tots aquells que volem ser lliures, que aspirem a la ciutadania d'un país net, solidari, just,

acollidor, que no expulsi els seus ciutadans per cap de les seves idees, ni per cap de les seves parles, que comparteixi un projecte nou que hem de fer possible entre tots. Un país que no vol imposar res per la força, que aspiri a l'excel·lència en indústria, en recerca, en atenció hospitalària, en sistema educatiu, en solidaritat. Una Catalunya que no vol obligar ningú a emprar una determinada llengua, però que vol ciutadans que en coneguim moltes i que aspira a poder viure i deixar viure... Una Catalunya que no creu en la raó de la força sinó amb la força de la raó.

I després hi ha la Catalunya que s'entesta a voler encaixar dues realitats divergents. I ens vol fer creure que aquest encaix és possible, però nosaltres, els independentistes ja no creiem en els Reis Mags, ni en cap monarquia anacrònica. Pels seus fets, els coneixereu. El president

Sánchez ens acaba de donar un exemple que cal tenir molt en compte. Per celebrar els 100 dies de la seva presidència ens va anunciar una bona nova. Proposa canviar la constitució. Al·leluia!! El que semblava impossible, s'esdevindrà i només haurem d'esperar 60 dies!. I podrem votar, d'una vegada per totes i comptar-nos i practicar la democràcia... Potser sí que amb Sánchez ha arribat el canvi...

Però no, no ha arribat el canvi. Tot continua lligat i ben lligat. La proposta de canvi en la constitució és per treure uns quants aforaments, perquè es veu que és un escàndol internacional que Espanya tingui 250000 aforats.

No cal canviar el títol de l'article. L'encaix, quin encaix?. Via Fora

Teresa Casals

L'atzucac

El Govern Espanyol està enfrontat des de fa anys al Govern de la Generalitat de Catalunya, i això ho sap tothom. És a dir, tenim un problema, arrossegat des de fa molt de temps. Per les dues parts, hi ha una línia vermella, que els diferents Governos de Madrid no volen traspasar. Ni amb el Govern d'en Rajoy (el del silenci per resposta), ni ara amb el d'en Pedro Sánchez, tenim res a fer. Hi ha premisses, que Espanya no vol sentir-ne parlar: ni sobre independència, ni al dret a decidir, ni sobre referèndums vinculants.

Una demanda tan senzilla per a nosaltres, com és recuperar la sobirania perduda, representa per a ells la pèrdua d'uns ingressos, amb els quals Espanya i les seves oligarquies viuen estupendament. I com que nosaltres som de tarannà demòcrata (hem fet diferents referèndums i hem guanyat sempre per majoria), ells no ho accepten ni ho acceptaran mai per les bones, és ha dir hem de començar a anar a les males. Volem el poder econòmic que dóna tenir els diners dels nostres impostos, tenir una bona sanitat, una educació excel·lent, una gran indústria, unes universitats exemplars, unes recerques del coneixement que donin treball i feina tant a obrers com a menestrals, i on la pagesia sigui cuidada i respectada. Volem el control de les fronteres, dels ports, aeroports, de l'espai aeri, de la policia, de l'exèrcit, tot amb eficiència i transparència. En definitiva un país millor del que tenim.

Des de les primeres grans manifestacions, en què es reclamava el Dret a Decidir, han passat molts anys, i no hem aconseguit res. L'enyorada Muriel Casals parlava de la revolució dels somriures, però

aquesta fase sembla que ja està complerta. Ara hem de fer un pas més endavant, lluitant pel que volem, com han fet sempre les Nacions que han aconseguit ser lliures. Actualment sembla, i parlo com a poble, que estem fent passos enrere. Tenim davant una Espanya franquista, amb el consentiment dels jutges i policies, que pensen com ells, que MAI i dic MAI, deixaran que nosaltres ens governem sols.

Han passat uns quans referèndums i moltes manifestacions. Tenim gent a la presó i a l'exili. No cal dir que, a la vista està, Espanya es salta les seves pròpies lleis, se n'inventa de noves i, el que és més gruixut, no hi ha separació de poders en aquest Estat feixista; per tant, deixa "de facto", de ser un país demòcrata, per més que ells ho diguin i fins hi tot s'ho creguin. Ni amb Govern del PP, ni de PSOE, ni de Podemos, si arribés a governar, no deixarien que Catalunya s' independitzés. Llavors estem en un atzucac. El Govern de Junts x Catalunya, per més que volen dialogar, és impossible, és un diàleg de sords.

Nosaltres, amb aquesta tàctica, no aconsegurem res més que dividir-nos entre nosaltres,

desgastar-nos i cansar la ciutadania. Si no ens posem les piles i fem que Espanya s'ensorri més en la seva misèria política, no aconsegurem més que anar passant i llepar-nos les ferides. Hem d'emprendre accions que afectin la economia espanyola, com vagues intermitents en els llocs on es generen les plusvàlues, ben calculades i executades. Expulsar els autonomistes que tenim dins del Govern (com en Campuzano i en Xuclà). El poble català està preparat per impulsar accions contundents, com així ho han demostrat tant ajuntaments com la gent del carrer, molts dels quals ja estan imputats. Estem preparats per fer un altre 1-Oct. I només demanem als polítics que facin el que el poble els va demanar. S'ha d'implementar d'un cop definitiu la independència. Això sí, no esperem més temps a fer-ho. La ciutadania els seguirem, tant dins de la Generalitat com dins de les presons si cal, fins a la victòria.

Pilar Altarriba

Majories minoritàries

Aquest 9 de setembre s'han complert 100 dies des de la presa de possessió de Pedro Sánchez com a Presidente del Gobierno de España. La moció de censura contra Mariano Rajoy, i contra un PP podrit de corrupció fins a la medul·la, va prosperar amb els vots PSOE, Unidos Podemos, ERC, PDeCAT, PNV, Compromís, Bildu i Nueva Canarias. Tot plegat 180 vots a favor contra 169 i una abstenció. Aquesta és "l'àmplia majoria" que ha fet capgirar la política espanyola.

D'aquests 100 dies es fa difícil extreure conclusions, perquè el parlament espanyol ha esdevingut un circ com feia temps que no es veia: Acusacions creuades de falsedat en títols universitaris, que són poc més que escandaloses fins al punt de ridícul, tot esquitxant membres de les principals forces polítiques i que ha posat de manifest com la corrupció no ha deixat net cap àmbit públic, ni tan sols les universitats. També hem observat tota la polèmica al voltant del Valle de los Caídos, un bon tema a treure si es vol amagar la inacció del govern tot remenant el vesper de l'extrema dreta, cada cop més desacomplexada.

I amb Catalunya? Amb Catalunya no ha defraudat. Ha fet allò que s'esperava, que no és més que oferir bones intencions i prometre sense concretar per acabar participant d'una moció de "diàleg sense imposicions,

dins la llei", i seguidament votar al senat en contra de la possibilitat de celebrar cap tipus de referèndum, alineant-se altre cop amb el front del 155. Potser es veia a venir. Potser calia intentar-ho.

Sigui com sigui, no n'hi ha hagut prou d'aquesta finta política innecessària, sinó que en Pedro Sánchez ho ha reblat sentenciant que a Catalunya hi ha una majoria minoritària a favor de la independència. I ho diu des de la seva posició en un govern que es sustenta en un arc parlamentari tant atomitzat o més que el català, amb un suport tan feble que no se li augura altra cosa que una legislatura tempestuosa, si és que no acaba abruptament. I és que per parlar de majories primer cal dirimir de quins números estem parlant, cosa difícil si es prohibeix l'eina democràtica homologada

per a aquests afers: un referèndum. Per tant, lliçons de democràcia, si us plau, cap ni una. Gràcies.

El miratge socialista està passant més ràpid que en temps passats. Només cal que posseeixi el poder el temps suficient per ser l'autor material i responsable últim de tot allò que es perpetri contra Catalunya. Per exemple, ja es veu que no han après res de la nefasta gestió que s'ha fet amb les successives euroordres emeses i retirades, i seguiran el camí traçat de confrontació judicial a nivell europeu, que els portarà al més absolut fracàs. No perdem de vista que el bloc del 155 només ha canviat d'abanderat.

Daniel Roig

Continuem

Aquesta última diada m'he adonat que Reagrupament, com a associació, hem anat minvant. I no perquè les nostres idees no siguin les adients. No ens hem mogut, durant tots aquests anys, del full de ruta inicial, el mateix pel qual ens vam fundar. Això m'entristeix moltíssim, ja que molts de nosaltres hem treballat de valent perquè la gent ens conegués i per difondre els nostres ideals. Han estat molts anys de lluita. Molts actes a tot el territori, moltes eleccions a les quals hem participat, i sempre, sempre, sense cap ajuda mediàtica. Hem estat molt generosos amb els partits tradicionals. Pacte amb Esquerra perquè no s'enfonsessin, després dels tripartits, a les eleccions espanyoles, pacte amb Convergència, per donar-li un biaix independentista.... Pactes on Reagrupament sempre ha perdut i mai ha guanyat. Amb el d'Esquerra ens havien de cedir lloc si algú marxava, i l'Alfred Bosch no va voler marxar i amb Convergència, ens havien de donar més visibilitat mediàtica, cosa que no van fer mai

Els que estem a Reagrupament, gairebé des de el començament, ens adonem de tot el temps que s'ha perdut des que vam començar. Quan em vaig associar, l'independentisme era molt residual. Jo els respectava, als independentistes, reconec que no era un d'ells, ja que els veia molt lluny

dels meus plantejaments. Acostumat a l'històric tarannà negociador català, del peix al cove, per mi l'independentisme era un grup d'esbojarrats que, la veritat, no entenia ni comprenia, i em feien gràcia. Reconec que quan vaig decidir fer el pas d'associarme a algun partit polític, el primer que vaig pensar va ser en ERC. Inclús per casa, buscant, encara trobaria els fulls d'adhesió. Malauradament, quan ja els havia signat i els estava a punt de dur, va i fan el tripartit amb en Montilla de President. Va ser, aleshores, quan se'm va girar el cervell del tot. Com podia ser?. Però va sorgir en Joan Carretero i el seu article, "Pàtria i dignitat", i el contacte amb en Manel Bargalló, mitjançant Facebook, em van fer associar a Reagrupament.

Aquesta historieta us l'explico perquè nosaltres seguim sent els mateixos.

No ens hem desviat ni una coma del nostre full de ruta. L'únic que hem intentat fer és adaptar-nos a altres formacions, com actualment el PDECAT, per seguir impulsant el nostre anhel més important. I, per tot això, està clar que mai defallirem i, encara que només quedem uns centenars, seguirem lluitant pels nostres ideals, que són, des del nostre començament, els mateixos que ara mateix desitja la gran majoria dels catalans. Reagrupament té el seu motiu d'existir i és la seva "tossudesia" des que ens vam fundar per arribar fins al final. No patiu, reagrupats, algun dia, quan ja siguem independents, algú escriurà la nostra història i ens col·locarà en el lloc que ens mereixem.

Albert Aragonès

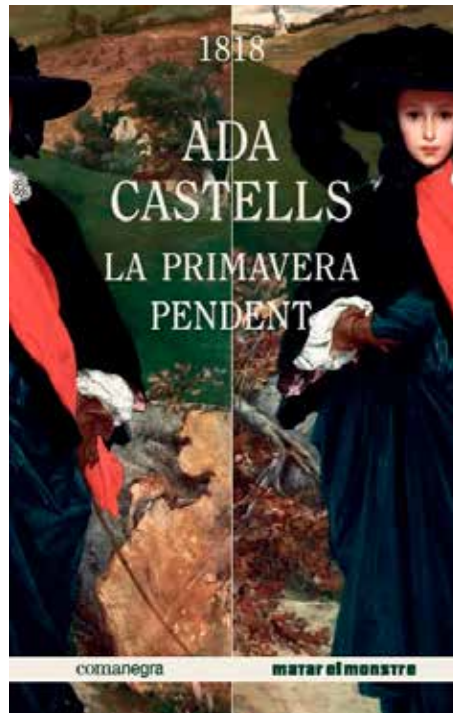

Sempre esperem la primavera

Ada Castells, *La primavera pendent*, Barcelona: Comanegra, 2018.

La novel·la que comento és la primera que engega una interessant i ambiciosa iniciativa de l'editorial Comanegra. Set escriptors ben diversos (Ada Castells, Susanna Rafart, Julià de Jòdar, Jordi Coca, Miquel de Palol, Núria Cadenes i Mar Bosch) són embolicats en el desafiament creatiu d'escriure una novel·la amb diverses restriccions: de temps, cada novel·la s'ambienta en una data concreta i significativa entre 1818 i 2018; d'espai, l'acció ha de transcórrer a Barcelona; de contingut, hi ha d'haver un personatge que aparegui en totes set. Segons els seus promotors, el projecte, que constitueix una col·lecció amb un títol inquietant ("Matar el monstre"), ha d'acabar confegint una novel·la polifònica sobre la Barcelona contemporània dels dos darrers segles.

La primera novel·la, a càrrec d'Ada Castells, s'ambienta el 1818 i narra la transformació d'una dona, Carme Coroleu, que passa de noieta virginal i temorena —educada tan sols per tenir fills i fer companyia a l'home— a esdevenir una dona emprenedora i amb criteri propi. En certa mesura, en la nostra tradició literària, és gairebé inevitable connectar el personatge amb la Colometa de Mercè Rodoreda. Malgrat la distància cronològica de més d'un segle, ambdues comparteixen la mateixa lluita de la individualitat femenina contra un entorn social hostil, dominat per l'home. A més, ambdues dones experimenten una transformació que és paral·lela a la de la ciutat i el país en uns moments convulsos de la nostra història. Més ben dit, la seva

transformació és metàfora dels canvis profunds de Barcelona, Catalunya i el món:

Tot semblava això: un rebrot primaveral, d'aquelles rautes que ens agafen de tant en tant als catalans, però els canvis, aquest cop, no eren flors d'estiu, sinó fruits de primavera. Amb el temps, la ciutat, el país i el món sencer s'han transformat. (p. 182)

L'acció s'emmarca, doncs, en uns temps difícils per a una Barcelona encara devastada per la guerra del francès, per la pesta i pels determinis de l'autòcrata borbònic de torn. Ja se sap que la nostra història és molt bèstia, encara que, de vegades, fins i tot siguem nosaltres mateixos que hi contribuïm.

La novel·la reix sobretot tant en la construcció d'ambients i personatges com en la inserció de Barcelona en la història al voltant de la creació de Frankenstein, de Mary Shelley. En canvi, potser l'argument té massa d'anècdota allargassada i hom troba a faltar més elements d'intriga. La protagonista és

abandonada pel seu marit, un individu que s'obsedeix desafortadament en el monstre Frankenstein, que ell creu veritable. Per això, l'home viatja a Anglaterra al darrera del matrimoni Shelley, lord Byron, Polidori, etc. Es tracta d'una cèlebre colla de romàntics que es van trobar a la Vil·la Diodati, a tocar del llac Léman, i es van desafiar a escriure històries de terror. En va sortir una obra mestra: Frankenstein. Tornant a la novel·la de Castells, la protagonista se sobreposa a l'abandó del seu home i, tot i les dificultats i prejudicis de l'època cap a les dones, es posa a dirigir la fàbrica familiar d'indianes i la família sencera. Cal destacar el sinistre doctor Polidori, autor del relat *El vampir*, també escrit a Suïssa i inicialment atribuït a Byron. Polidori es presentarà a Barcelona i, abans del seu suïcidi, donarà algunes claus rellevants per a la nostra història.

L'obra està escrita en primera persona, amb la veu de Carme Coroleu, llevat d'algunes de les poques cartes que li envia el marit fonedís. Per això, accedim a la perspectiva de la protagonista:

No entenc què tenen els homes al cap que es tornen tan eufòrics amb els nous poders, com si s'oblidessin que de malvats n'hi ha arreu i, com més poderosos, pitjor. (p. 135)

El magnífic títol de la novella remet al conformisme de la generació precedent a la de la protagonista: cal acceptar l'hivern perquè així s'aprecia millor la primavera, que està pendent. Carme Coroleu lluitarà per superar aquest immobilisme i intentarà abastar la "primavera" vital, que tant costa que acabi d'arribar. No els revelaré el final del llibre, però la protagonista acaba fent seu un vers de Shelley: "Potser només perduri la mutabilitat".